

Vzw Roppov

Martelaarslaan 212 9000 Gent tel 09/224.09.15 fax 09/233.35.89

e-mail info@roppov.be web www.roppov.be

“18 jaar en wat nu?”

Oudergroep Sint-Niklaas 16 maart 2012 en 27 april 2012

Vanaf 18 jaar heeft de jeugdhulpverlening een vrijwillig karakter. Jongeren moeten zelf een aanvraag tot ‘voortgezette hulpverlening’ doen bij het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg. Ofwel gaat de hulpverlening dan over van gedwongen (via de jeugdrechtbank) naar vrijwillige hulpverlening (via het Comité Bijzondere Jeugdzorg). Ofwel wordt men reeds begeleid vanuit het comité bijzondere jeugdzorg (CBJ) en blijft dit zo.

Ouderlijke betrokkenheid stopt niet bij volwassenheid

De betrokkenheid van ouders op hun kind stopt niet op 18 jaar.

“Ja, eerst zijn we slechte ouders, er na (na 18 jaar) moeten we het zelf oplossen. En de bankrekening komt plots vrij. Alle vrijheid in één keer. Ik probeer dit voor te bereiden door mijn kind te motiveren om haar geld te laten beheren. De voorziening zegt haar dat ze moet leren sparen.”

Volwassenheid en ... financiële verantwoordelijkheid

Ouders halen als belangrijk punt aan dat jongeren op financieel vlak zouden moeten beschermd worden. Op achttien jaar komt de rekening, waarop de kinderbijslag wordt gestort, beschikbaar voor jongeren.

De hulpverlening moet zijn verantwoordelijkheid nemen en jongeren leren omgaan met geld.

“Jongeren zouden moeten kunnen in de gewone wereld leven en tegelijk gedwongen financiële begeleiding krijgen. In de laatste twee jaar zouden voorzieningen jongeren voldoende moeten voorbereiden op zelfstandig wonen.”

“Misschien wachten ze te lang om kinderen te leren omgaan met geld. Het komt op ons dak terecht.”

Ouders vermelden dat ze burgerlijk verantwoordelijk blijven voor de jongere tot die 18 jaar is. Verder draaien ouders op voor de schulden die hun kinderen maken, indien die gedomicilieerd zijn bij hun ouders.

“Wij moeten het oplossen he. Maar kan jij als moeder keihard zeggen als ze voor de deur staan dat ze niet binnenkomen?” “Je kan het alleen vermijden door gerechtelijke uithuiszetting.”

Kinderen zijn daarentegen niet verplicht om een deel van hun loon aan hun ouders af te geven indien die thuis wonen. Een kind uit huis zetten is een erg ‘moeilijke’ beslissing. Niet enkel om emotionele redenen, maar tevens omdat het juridisch zeer moeilijk te verkrijgen is.

Ouders vinden dat, zelfs indien kinderen gedomicilieerd blijven bij hun ouders, er een wettelijke grens zou moeten gesteld worden tot wanneer ouders kunnen aangesproken worden voor de schulden van hun kind.

“Kunnen ze dan geen soort werkstraf geven waardoor het kind zijn schulden zelf kan afbetalen?”

Anderzijds hebben kinderen vaak ook de middelen niet om te starten. Huisbazen hanteren strikte voorwaarden. Zo moeten ze financieel de middelen hebben om 2 maanden huur te betalen en moet hun inkomen drie keer de huur bedragen.

Ook voor andere zaken heeft het inwonen van een kind bij zijn ouders gevolgen. Zo rekenen de sociale huisvestingsmaatschappijen de inkomens samen (ouder en kind) voor de huurprijsberekening. *“Maar wat dan als de kinderen niet mee betalen?”*

Samenwerking tussen voorziening en ouder

Als je als ouder zoekt om je kind op weg te zetten is het moeilijk. Zo had een ouder de ervaring van het kastje naar muur gestuurd te worden. In de ene organisatie stelde men dat de jongere eerst een inkomen dient te hebben alvorens begeleiding kan gestart worden. Anderzijds is het zonder begeleiding erg moeilijk alles in orde te maken om een inkomen te verkrijgen.

“Alles zou in samenwerking moeten verlopen met de voorziening bij het werken naar zelfstandigheid, en dit vanaf het moment dat de jongere 16 jaar wordt.”

Aangezien ouders tot 18 jaar verantwoordelijk blijven voor hun kind, vinden ze dat je hen niet mag uitsluiten.

“Een ouder kent nog altijd het best zijn eigen kind, hoe je het draait of keert. Ze zouden beter eens wat meer naar ouders kijken.”

Ouders willen blijvend betrokken worden.

En ouder vertelt dat ze zelf in actie is geschoten bij het naderen van de achttiende verjaardag van haar dochter. Ze huurde zelf een appartement voor haar dochter. De voorziening vond dit een zeer goed initiatief en de ouder merkt nu meer betrokkenheid. Toch vraagt ze zich af: *“Waarom konden ze vroeger dan niet met mij bespreken en mij betrekken en nu plots wel?”*

“Iedere ouder zal zijn boterham afgeven aan zijn kind. Maar als je altijd wordt buitengesloten, kan je je boterham niet geven.”

Er moet vroeger gewerkt worden naar de overgang rond 18 jaar en dit samen met de ouders.

“Het zou een vloeiende schakel moeten zijn: ouder en kind en team.”

Band ouder-kind

In het proces naar volwassenheid moet gewerkt worden aan het behouden van de band tussen ouder en kind.

“Als de band ouder-kind er niet is, loopt het na de achttiende verjaardag sowieso verkeerd.”

Jongeren moeten kunnen experimenteren

18-jarigen moeten zich aan veel kunnen aanpassen. Het is een plotse overgang.

“Dan verschiet je er niet van dat het verkeerd loopt.”

Ouders voeren een pleidooi om jongeren al vroeger te begeleiden naar zelfstandigheid.

“Je moet aan die verantwoordelijkheid beantwoorden om die vrijheid te krijgen. Er moet vroeger begonnen worden met begeleiding naar de realiteit.”

Kinderen zouden meer vrijheid moeten krijgen. Vanaf 12 jaar zouden ze meer zeggenschap moeten krijgen, maar ook meer taken zoals het opruimen van de eigen kamer.

“Hoe ik mij gedraag in een voorziening is verschillend van hoe ik mij gedraag in een volwassen samenleving. Voorzieningen focussen misschien te lang op het eerste?”

“De laatste 2 jaar voor de 18de verjaardag zouden voorzieningen al moeten beginnen de kinderen voor te bereiden op die meerderjarigheid, in plaats van de korte tijd nu. Bij kinderen die thuis zijn, gebeurt dit ook.”

“Vanaf 16 jaar zouden ze met kamertrainingen moeten kunnen beginnen, en vrijheden verdienen via het volbrengen van taken. Zo kunnen ze gedrag aanleren dat ze op 18 nodig hebben.”

Voorstellen vanuit ouders

“Een idee: ontwerp kamertraining binnen de pleegzorg. Wij zijn met een eigen pleeggezin naar pleegzorg gestapt, om ruzies met een onbekend pleeggezin te voorkomen. Je kan dan ook meer afspraken maken.”

“In Nederland zijn er pleeggezinnen die samenwerken rond de organisatie van kamertraining, met de instelling. Het gastgezin moet zich weinig aantrekken, want alles wordt door de instelling geregeld. Het is ook veel goedkoper dan kamertrainingen.”